

Sygn. akt V KS 8/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 539e § 1 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2022 r.,
skargi wniesionej przez obrońcę oskarżonego **R. S.**,
na wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 10 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka [...],
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Z.
z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt II K [...]
i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić skargę;**
- 2) obciążyć oskarżonego R. S. kosztami postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. II K [...], **R. S.** został uniewinniony od zarzutu popełnienia przestępstwa skarbowego określonego w art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. Od tego wyroku apelację złożył prokurator, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, prowadzący do niesłusznego uniewinnienia oskarżonego, a wyrażający się w:
- pominięciu w toku postępowania sądowego i wyrokowania tego, że na zarzucany oskarżonemu czyn składa się nie tylko zaniżenie podatku należnego w kwocie

20.120,33 zł z tytułu sprzedaży samochodu, ale także zawyżenie podatku naliczonego do odliczenia z tytułu nabycia towarów i usług w wysokości 54.785 zł, - błędnym przyjęciu, że oskarżony nie miał świadomości, iż ciążył na nim obowiązek podatkowy w wysokości 20.120,33 zł z tytułu sprzedaży samochodu marki V. w dniu 16 kwietnia 2013 r.

Podnosząc powyższe zarzuty autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 grudnia 2021 r., sygn. V Ka [...], powyższy wyrok został uchylony i sprawa przekazana została do ponownego rozpoznania.

Od tego wyroku skargę a trybie art. 539a § 1 k.p.k. złożył obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. i w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zarzucił brak umorzenie postępowania w sprawie z uwagi na to, że przed formalnym wniesieniem aktu oskarżenia postępowanie przygotowawcze nie przeszło z fazy *in rem* do fazy *ad personam*, co implikowało wystąpienie negatywnej przesłanki prowadzenia postępowania karnego w sprawie w postaci przedawnienia karalności zarzucanego oskarżonemu czynu.

W konsekwencji obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się bezzasadna, wobec czego w myśl art. 539e § 2 *in princ.* k.p.k. podlegała oddaleniu. Na wstępie zauważyć trzeba, że wprowadzie jedną z podstaw skargi na wyrok kasatoryjny jest wystąpienie uchybienia określonego w art. 439 § 1 k.p.k., jednakże nie sposób pominąć faktu, że było ono już przedmiotem oceny Sądu Rejonowego w Z. wyrażonej w treści prawomocnego postanowienia z dnia 25 czerwca 2020 r. (k. 151 – 152). Orzeczenie to wydane zostało w następstwie rozpoznania wniosku obrońcy oskarżonego o umorzenie postępowania, umotywowanego tożsamymi okolicznościami, na których oparto przedmiotową skargę (k. 132-133).

Nie można zgodzić się z autorem skargi, że doszło w niniejszej sprawie do uchybienia o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonego w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Zmaterializowały się bowiem okoliczności wskazane w art. 44 § 5 k.k.s. powodujące, że określony w § 1 tego przepisu termin przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego uległ stosownemu wydłużeniu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że R. S. formalnie nie przedstawiono zarzutów, co miałoby decydować o zmianie statusu postępowania przygotowawczego prowadzonego dotychczas w sprawie na postępowanie przeciwko osobie. Wobec braku możliwości spowodowania stawiennictwa oskarżonego - w następstwie podejmowania szeregu czynności procesowych mających na celu ustalenie jego miejsca pobytu i doręczenie korespondencji - organ prowadzący postępowanie przygotowawcze w dniu 31 października 2018 r. wydał na podstawie art. 175 k.k.s. postanowienie o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych (k 43), które przekształciło postępowania. W świetle poczynionych ustaleń tego rodzaju rozstrzygnięcie okazało się niezbędne w celu zagwarantowania należytego biegu postępowania. Nie może być zatem mowy o wystąpieniu ujemnej przesłanki procesowej wymienionej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., która miałaby implikować niemożność prowadzenia postępowania. Nie znajdują jednocześnie przełożenia na realia niniejszej sprawy i niczego też do niej nie wnoszą powołane orzeczenia, gdyż ich analiza w ujęciu kompleksowym prowadzi do wniosku, że wydane zostały na płaszczyźnie odmiennych uwarunkowań procesowych.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok nie został wydany z naruszeniem, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., wobec czego Sąd Najwyższy orzekł o oddaleniu skargi (art. 539e § 2 k.p.k.), obciążając oskarżonego kosztami sądowymi niniejszego postępowania.